

W nagłówku, po lewej stronie, znajduje się logo Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich zawierające godło państwa polskiego i podkreślenie w formie miniaturki flagi RP

Warszawa, 12 czerwca 2025 r.

Sygn. akt KR II R 3/24

DECYZJA nr KR II R 3/24

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Zastępca Przewodniczącego Komisji:

Paweł Lisiecki

Członkowie Komisji:

Robert Kropiwnicki, Christian Młynarek, Mirosław Józef Pampuch, Anna Tarczyńska,
Adrian Wasielewski,

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2025 r. na posiedzeniu niejawnym
sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 30 grudnia 2010 r., nr
472/GK/DW/2010 dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul.
Asfaltowej 2 stanowiącej działkę ewidencyjną nr [...] z obrębu [...], dla której Sąd
Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie prowadzi księgę wieczystą nr [...] i
działkę ewidencyjną nr [...] z obrębu [...], dla której Sąd Rejonowy dla W.-M. w W.
prowadzi księgę wieczystą nr [...],

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy reprezentowanego przez
Prezydenta m. st. Warszawy, Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezydenta
m. st. Warszawy, J. P., O. L., D. T.-P., R. T.-P., E. A.-M., C. A.-M., K. J. C., M. W. G.,
A. W. W.-G., A. B. W., P. J. S., J. M. N., A. Z., E. A. Z., A. M. Z., C. G. i W. [...] w W.,
A. I. M., P. W. P., J. K. P., A. K. J., P. M. W., S. G.-W., A. A. R., A. D. S., K. M. B., F.

A. B., C. M. G., A. S., D. P., H. K., J. A., K. Z.-A., A. A., P. R. W., D. H. B.-W., W. J. B., A. W.-B., B. J. B., M. Z. W., I. A. R.-W.,

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji repriwatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795, dalej: ustawa z 9 marca 2017 r.) w związku z art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572, dalej: k.p.a.) w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r.

orzeka:

umorzyć postępowanie rozpoznawcze przed Komisją w sprawie o sygn. akt KR II R 3/24 w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 30 grudnia 2010 r. nr 472/GK/DW/2010.

UZASADNIENIE

I. Przebieg postępowania administracyjnego

Postanowieniem z dnia 9 lipca 2018 r. Komisja do spraw repriwatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja) wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z 30 grudnia 2010 r., nr 472/GK/DW/2010 dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Asfaltowej 2.

Na posiedzeniu niejawnym w dniu 16 października 2018 r. Komisja wydała decyzję nr KR II R 40/18, w której stwierdziła nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 30 grudnia 2010 r. nr 472/GK/DW/2010 w zakresie udziału wynoszącego 8881/201256 części w prawie użytkowania wieczystego gruntu zabudowanego,

położonego w Warszawie przy ul. Asfaltowej 2 wraz z prawem odrębnej własności lokalu nr [...] objętego księgą wieczystą nr [...] (pkt 1); stwierdziła w pozostałym zakresie wydanie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 30 grudnia 2010 r., nr 472/GK/DW/2010 z naruszeniem prawa (pkt 2); nałożyła na J. I. P., obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia w kwocie [...] zł na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy (pkt 3); nałożyła na E. T. A.-M. obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia w kwocie [...] zł na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy (pkt 4); nałożyła na C. L. A.-M. obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia w kwocie [...] zł na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy (pkt 5) oraz nałożyła na P. R. W. oraz D. H. B.-W. obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia w kwocie [...] zł na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy, z tym ustaleniem, że zapłata powyższej kwoty przez jednego z adresatów obowiązku zwalnia pozostałego w stosunku do uprawnionego Miasta Stołecznego Warszawy (pkt 6).

Komisja nie podzieliła stanowiska zawartego w uzasadnieniu kontrolowanej decyzji reprivatyzacyjnej, w myśl którego w niniejszej sprawie objęcie w posiadanie nieruchomości nastąpiło na podstawie rozporządzenia z dnia 27 stycznia 1948 r. - w dniu 25 listopada 1948 r., tj. z dniem ukazania się ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym nr 27 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy. W ocenie Komisji, przedmiotowa nieruchomość została objęta w posiadanie na podstawie wcześniejszego rozporządzenia z dnia 7 kwietnia 1946 r. Objęcie niniejszego gruntu przez Gminę nastąpiło 14 sierpnia 1947 r., tj. z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Nr 14 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy, na podstawie przepisów rozporządzenia z dnia 7 kwietnia 1946 r. W ogłoszeniu tym wskazano, że w dniu 18 lipca 1947 r. dokonane zostały oględziny gruntów położonych m.in. przy ul. Narbutta, Asfaltowa 2, oznaczonych nr hipotecznymi 13043, stanowiących dotychczas własność według posiadanych dokumentów H. N. i J. G.. Objęcie w posiadanie nieruchomości na podstawie przepisów rozporządzenia z 7 kwietnia 1946 r. było możliwe pod warunkiem podjęcia przez organ konkretnych działań mających na celu zapewnienie uczestnictwa byłego właściciela w tym objęciu. Komisja stwierdziła, że publikacja ogłoszenia w dzienniku urzędowym zawierała wszelkie nakazane prawem informacje. Ogłoszenie zawierało numer hipoteczny, wskazano prawidłowo adres nieruchomości, a także wymieniono osoby

będące współwłaścicielami. Ponadto dochowano terminów publikacji ogłoszeń przed przystąpieniem do oględzin, jak i terminu na publikację ogłoszenia o przejęciu. Ponadto Komisja, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, stwierdziła, że Prezydent m.st. Warszawy naruszył przepisy postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, to jest art. 7 k.p.a., art. 77 § 1 k.p.a. oraz art. 107 § 1 i 3 k.p.a., albowiem organ nie podjął wszelkich czynności niezbędnych do wyjaśnienia stanu faktycznego, gdyż w toku przedmiotowego postępowania nie została w ogóle zbadana wynikająca z treści art. 7 ust. 1 dekretu przesłanka w postaci posiadania gruntu.

Skargi na powyższą decyzję złożyli Miasto Stołeczne Warszawa, P. R. W., D. H. B.-W., J. T. L., J. P., O. L., R. T. P., D. T. P., E. A. M. i C. A. M.

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2019 r., sygn. akt I SA/Wa 2309/18 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił decyzję Komisji nr KR II R 40/18 z dnia 16 października 2018 r.

W odniesieniu do decyzji Komisji Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uznał, że objęcie przedmiotowej nieruchomości w posiadanie nastąpiło na podstawie rozporządzenia Ministra Odbudowy z 27 stycznia 1948 r. Wobec powyższego Sąd uznał, że w niniejszej sprawie brak było podstaw do zastosowania przez Komisję art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z 9 marca 2017 r. w związku z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w związku z art. 158 § 2 k.p.a. Sąd nie podzielił też stanowiska Komisji, że wydając decyzję z 30 grudnia 2010 r. Prezydent m. st. Warszawy naruszył przepisy postępowania, bowiem nie ustalił przesłanki posiadania gruntu przez dotychczasowego właściciela lub następcę prawnego dawnego właściciela nieruchomości. Mając powyższe na względzie Sąd stwierdził, że wydanie przez Komisję decyzji na podstawie art. 29 ust. 3a ustawy z 9 marca 2017 r. było nieuprawnione. W ocenie Sądu, wydając zaskarżoną decyzję Komisja naruszyła art. 29 ust. 1 pkt 3a w związku z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w związku z art. 158 § 2 k.p.a. w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4a i 4b ustawy z 9 marca 2017 r., w stopniu mającym wpływ na wynik sprawy. Sąd wskazał, że Komisja ponownie rozpoznając sprawę powinna uwzględnić zaprezentowane w tym wyroku stanowisko Sądu i wydać

decyzję odpowiadającą prawu, a w szczególności Komisja powinna rozważyć celowość umorzenia postępowania w niniejszej sprawie.

Od powyższego wyroku Komisja wniosła skargę kasacyjną. Wyrokiem z dnia 16 listopada 2023 r., sygn. akt I OSK 2080/20 Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną Komisji. Po zwróceniu przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie akt sprawy do Komisji, sprawa została zarejestrowana do ponownego rozpoznania pod nową sygnaturą akt KR II R 3/24.

Zawiadomieniem z dnia 23 maja 2025 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, na podstawie art. 10 § 1 k.p.a. Zawiadomienie zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 26 maja 2025 r.

Na etapie prowadzonego postępowania rozpoznawczego o sygn. KR II R 3/24 strony postępowania nie zgłosiły żadnych wniosków dowodowych i procesowych.

II. Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości.

Dawna nieruchomość hip. nr 13043 położona jest w Warszawie przy ul. Asfaltowej 2. Aktualnie składa się ona z działki nr [...] o powierzchni 554 m² z obrębu [...], uregulowanej w księdze wieczystej nr [...] oraz działki ewidencyjnej nr [...] z obrębu [...] o pow. 338 m² uregulowanej w księdze wieczystej [...]. Działka nr [...] jest zabudowana budynkiem mieszkalnym, w którym wyodrębnionych zostało 29 lokali.

2. Pierwotni właściciele nieruchomości.

Z zaświadczenia z dnia 29 marca 1946 r. Wydziału Hipotecznego Sądu Grodzkiego w Warszawie wynika, że nieruchomość nr 13043 w Warszawie stanowiła własność H. N. i J. G.

3. Postępowanie dekretowe.

W dniu 14 kwietnia 1948 r. adw. B. K. – pełnomocnik J. N. i J.-R. P. (następców prawnych dawnych właścicieli hipotecznych) złożył wniosek o przyznanie prawa własności czasowej do nieruchomości warszawskiej nr hip. 13043 położonej przy ul. Asfaltowej 2.

Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie orzeczeniem administracyjnym z dnia 6 listopada 1951 r. nr GM/TW/21371/51 odmówiło spadkobiercom H. N. i J. G. prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Asfaltowej 2, hip. 13043 i stwierdziło, że wszystkie budynki znajdujące się na niniejszym gruncie przeszły na własność Skarbu Państwa.

Decyzją z 26 września 2001 r., nr PO.5.3-R-606/II/99 Prezes Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast stwierdził nieważność orzeczenia Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie Nr GM/TW/21371/51 z 6 listopada 1951 r. w całości.

4. Następcy prawni dawnych właścicieli hipotecznych.

J. G. zmarł 30 października 1944 r. Na podstawie poświadczenia dziedziczenia Sądu Grodzkiego w K. z dnia 12 października 1946 r., sygn. V.VI.77-79/46 spadek nim nabyła siostra J. R. (H.) P. primo voto T. z domu G. w całości.

J. R. P. zmarła 5 maja 1986 r. Na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 24 lipca 1996 r., sygn. akt II Ns 1458/96 spadek po niej nabyli jej synowie S. T.-P. i J. P. po ½ części każdy z nich.

S. T.-P. zmarł 27 listopada 2014 r. Na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego dla W.-M. w W. z dnia 25 marca 2016 r. sygn. akt I Ns 626/15 spadek po nim nabyli: c. O. L. z domu T.-P. w 3/10 części, s. D. T.-P. w 3/10 części i c. R. T.-P. w 4/10 części.

H. N. zmarł 31 grudnia 1956 r. Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla W. M. z dnia 5 czerwca 2008 r., sygn. akt I Ns 870/07 spadek po nim nabył syn J. K. N. w całości.

J. K. N. zmarł 24 lutego 2000 r. Na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego dla W. M. z dnia 7 kwietnia 2005 r., sygn. akt I Ns 961/04 spadek po nim nabyła w całości żona E. M. N. z domu R.

E. M. N. zmarła 6 października 2003 r. Zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego dla W. M. z dnia 7 kwietnia 2005 r., sygn. akt I Ns 961/04 spadek po niej nabyli E. A.-M. i C. A.-M., po ½ części każdy z nich.

5. Postępowanie repriwatyzacyjne.

Prezydent m.st. Warszawy decyzją z 30 grudnia 2010 r. nr 472/GK/DW/2010 orzekł w jej punkcie pierwszym o ustanowieniu na 99 lat prawa użytkowania wieczystego gruntu niezabudowanego, położonego w Warszawie przy ul. Asfaltowej nr 2 o pow. 338 m², oznaczonego jako działka ewidencyjna nr [...] z obrębu [...] na rzecz: J. P. w 0,25 części, S. T.-P. w 0,25 części, E. T. A.-M. w 0,25 części i C. L. A.-M. w 0,25 części, zaś w punkcie drugim orzekł o ustanowieniu na 99 lat prawa użytkowania wieczystego gruntu zabudowanego, położonego w W. przy ul. Asfaltowej nr 2 o pow. 554 m², oznaczonego jako działka ewidencyjna nr [...] z obrębu [...], do udziału w

0,699 części na rzecz: J. P. w 0,17475 części, S. T.-P. w 0,17475 części, E. T. A.-M. w 0,17475 części i C. L. A.-M. w 0,17475 części.

W punktach trzecim i czwartym orzeczono o ustaleniu czynszu symbolicznego do ww. działek, natomiast w punkcie piątym decyzji odmówiono ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do udziału 0,301 w gruncie oznaczonym jako działka ewidencyjna nr [...] z obrębu [...], jako oddanego w użytkowanie wieczystego właścicielom lokali mieszkalnych nr [...].

Decyzja została wykonana poprzez zawarcie pomiędzy przedstawicielami Miasta Stołecznego Warszawy a J. P., S. T.-P., E. A.-M. i C. A.-M. w dniu 5 lipca 2012 r. umowy o oddaniu nieruchomości będącej przedmiotem decyzji Prezydenta m.st. Warszawy 30 grudnia 2010 r. nr 472/GK/DW/2010 w użytkowanie wieczyste.

6. Sprzedaż prawa użytkowania wieczystego.

Na mocy umowy ustanowienia odrębnej własności lokali i sprzedaży z dnia 10 maja 2013 r., za nr rep. A [...], zawartych przed notariuszem w Warszawie, J. P., S. T.-P., E. A.-M. i C. A.-M. ustanowili odrębną własność lokali mieszkalnych nr [...] i [...] postanawiając, że z odrębną własnością lokali związany będzie łączny udział wysokości 380/1000 części w prawie użytkowania wieczystego gruntu oznaczonego jako działka [...] z obrębu [...] oraz łączny udział w wysokości 5400/10000 części w prawie użytkowania wieczystego gruntu oznaczonego jako działka [...] z obrębu [...] i następnie sprzedali na rzecz [...] przysługujące im udziały w stanowiących odrębną własność lokalach nr [...] wraz z prawami związanymi z ich własnością za łączną cenę [...] zł.

Na mocy umów ustanowienia odrębnej własności lokali i sprzedaży z dnia 10 maja 2013 r., za nr rep. [...], [...], [...] i [...], zawartych przed P. S. notariuszem w W., J. P., S. T.-P., E. A.-M. i C. A.-M. ustanowili odrębną własność lokali mieszkalnych nr [...] i [...] postanawiając, że z odrębną własnością lokali związany będzie łączny udział

wysokości 139/1000 części w prawie użytkowania wieczystego gruntu oznaczonego jako działka [...] z obrębu [...] oraz łączny udział w wysokości 2000/10000 części w prawie użytkowania wieczystego gruntu oznaczonego jako działka [...] z obrębu [...] i następnie sprzedali na rzecz J. L. przysługujące im udziały w stanowiących odrębną własność lokalach nr [...] i [...] wraz z prawami związanymi z ich własnością za łączną cenę [...] zł.

Na mocy umów ustanowienia odrębnej własności lokali i sprzedaży z dnia 10 maja 2013 r., za nr rep. A [...], [...], [...], [...] i [...] zawartych przed P. S. notariuszem w Warszawie, J. P., S. T.-P., E. A.-M. i C. A.-M. ustanowili odrębną własność lokali mieszkalnych nr [...] postanawiając, że z odrębną własnością lokali związany będzie łączny udział wysokości 180/1000 części w prawie użytkowania wieczystego gruntu oznaczonego jako działka [...] z obrębu [...] oraz łączny udział w wysokości 2600/10000 części w prawie użytkowania wieczystego gruntu oznaczonego jako działka [...] z obrębu [...] i następnie sprzedali na rzecz P. W. i D. B.-W., na zasadach wspólności ustawowej majątkowej, przysługujące im udziały w stanowiących odrębną własność lokalach nr [...] wraz z prawami związanymi z ich własnością za łączną cenę [...] zł.

W okresie od 22 października 2013 r. do 19 grudnia 2015 r. nastąpił kilkukrotny obrót wyodrębnionymi lokalami oraz związanymi z nimi udziałami w prawie użytkowania wieczystego. Obecnie prawo własności obu nieruchomości wpisane jest na rzecz Skarbu Państwa – Prezydenta m.st. Warszawy oraz właścicieli wyodrębnionych lokali.

7. Zgromadzony materiał dowodowy.

Stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postępowania rozpoznawczego KR II R 3/24 (KR II R 40/18), w szczególności akt udostępnionych przez Prezydenta m.st. Warszawy, a także innych dokumentów mających istotny wpływ dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie budziły one wątpliwości

Komisji co do ich autentyczności i prawdziwości, jak również nie zostały one podważone przez strony postępowania

III. Komisja zważyła, co następuje:

Istotą działania Komisji jako organu administracji publicznej stojącego na straży interesu publicznego w zakresie postępowań w przedmiocie wydania decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, jest wyjaśnianie nieprawidłowości i uchybień w działalności organów i osób prowadzących postępowania w przedmiocie wydawania tych decyzji. Po ponownym rozpatrzeniu sprawy Komisja stwierdziła brak podstaw do kontynuowania w niniejszej sprawie postępowania rozpoznawczego.

Analiza materiału dowodowego w sprawie, powtórzona z uwzględnieniem wytycznych wyrażonych przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 26 listopada 2019 r. sygn. akt I SA/Wa 2309/18 oraz Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 16 listopada 2023 r. sygn. akt I OSK 2080/20, nie ujawniła okoliczności, które mogłyby podważyć prawidłowość i legalność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 30 grudnia 2010 r. nr 472/GK/DW/2010. Zarówno dowody zgromadzone w aktach sprawy, jak i informacje ujawnione w ramach prowadzonego postępowania nie dają podstaw do twierdzenia, iż decyzja ta została wydana w warunkach naruszenia prawa, w oparciu o nierzetelne ustalenia faktyczne czy w sposób godzący w interes publiczny.

Dokonana analiza nie wykazała, by decyzja była rezultatem działań noszących znamiona przestępnych, czy by opierała się na danych, które w świetle obecnego stanu wiedzy okazały się nieprawdziwe lub zmanipulowane. Nie ujawniono także, by w chwili jej wydania organ nie dysponował informacjami, które miałyby istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, a które – mimo iż istniały – nie zostały przez ten organ pozyskane w zwiniony sposób. Ustalenia faktyczne stanowiące podstawę decyzji pozostają wewnętrznie spójne i znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym.

Nie stwierdzono również, by postępowanie, w którego wyniku doszło do wydania analizowanej decyzji, obarczone było uchybieniami proceduralnymi lub nieprawidłowościami w zakresie ustalenia kręgu stron czy stosowania prawa materialnego, które mogłyby rzutować na treść zapadłego rozstrzygnięcia. Postępowanie toczyło się z zachowaniem zasad procedury administracyjnej, a decyzja stanowi wynik zastosowania obowiązujących przepisów w odniesieniu do indywidualnie ustalonego stanu faktycznego.

Jednocześnie Komisja, prowadząc ponownie niniejsze postępowanie, nie dostrzegła, by na skutek wydania decyzji reprivatyzacyjnej doszło do innych naruszeń, które uzasadniałyby wzruszenie kontrolowanej decyzji. Brak jest podstaw do stwierdzenia, że wydanie przez Prezydenta m.st. Warszawy decyzji z dnia 30 grudnia 2010 r. doprowadziło do skutków nieakceptowalnych z punktu widzenia wartości porządku prawnego, takich jak naruszenie interesu społecznego, nadużycie prawa, instrumentalne wykorzystanie uprawnień czy obejście obowiązujących norm, czy innych niemożliwych do zaakceptowania skutków w sferze społecznej i gospodarczej. W sprawie nie doszło bowiem do ustanowienia użytkownika wieczystego na rzecz podmiotów nieuprawnionych – roszczenia dekretowe nie były przedmiotem obrotu, a beneficjenci są bezpośrednimi następcami prawnymi właścicieli hipotecznych. Decyzja nie doprowadziła też do bezprawnego pokrzywdzenia lokatorów. Tym samym w sprawie nie doszło do naruszenia interesu publicznego, którego ochrona jest podstawowym celem Komisji oraz przyczyną prowadzenia postępowań rozpoznawczych.

Warto zważyć, że niniejsza sprawa była też przedmiotem kontroli sądów obu instancji, które przesądziły, iż nie zachodzi wadliwość decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 30 sierpnia 2012 r. z powodów wskazanych w pierwotnej decyzji Komisji. W myśl zaś art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935) ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie organy, których działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania było przedmiotem zaskarżenia, a także sądy, chyba że przepisy prawa uległy zmianie.

W świetle powyższego, zgodnie z wytycznymi Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie Komisja rozważyła zasadność umorzenia postępowania w sprawie i doszła do przekonania, że w sprawie wystąpił stan uzasadniający umorzenie postępowania, albowiem jest ono bezprzedmiotowe.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 5 ustawy z 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której umarza postępowanie rozpoznawcze. Jak stanowi natomiast art. 38 ust. 1 *in principio* ustawy z 9 marca 2017 r. w sprawach nieuregulowanych niniejszą ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego. Stosownie zaś do treści art. 105 § 1 k.p.a., gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części.

Podstawą do wydania decyzji o umorzeniu w świetle ww. przepisu, jest bezprzedmiotowość postępowania. O bezprzedmiotowości postępowania można mówić, gdy w świetle prawa oraz ustalonego stanu faktycznego nie można załatwić sprawy przez jej rozstrzygnięcie merytoryczne (co do istoty). Innymi słowy, sprawa administracyjna jest bezprzedmiotowa w rozumieniu art. 105 § 1 k.p.a. wtedy, gdy nie ma materialnoprawnych podstaw do władczej ingerencji organu administracyjnego. Wówczas jakiegokolwiek rozstrzygnięcie merytoryczne pozytywne czy negatywne staje się prawnie niedopuszczalne (por. wyrok WSA w Poznaniu z 22.01.2019 r., III SA/Po 601/18, LEX nr 2616326).

Instytucję umorzenia postępowania, przewidzianą w art. 105 k.p.a., wiąże się w piśmiennictwie z powstaniem trwałej i nieusuwalnej przeszkody w kontynuacji postępowania, przy czym przepis ten kładzie jednak akcent nie na przeszkodę w prowadzeniu postępowania, lecz na bezprzedmiotowość całego postępowania, czyli brak przedmiotu postępowania administracyjnego. Z bezprzedmiotowością postępowania administracyjnego w rozumieniu art. 105 § 1 k.p.a. mamy do czynienia wówczas, gdy odpadł jeden z konstytutywnych elementów sprawy administracyjnej, o której mowa w art. 1 pkt 1 k.p.a. Przyczyny, dla których sprawa będąca przedmiotem

postępowania administracyjnego utraciła rację jej rozstrzygania (odpadła przyczyna załatwienia sprawy w drodze postępowania administracyjnego), mogą być różnorodnej natury. W piśmiennictwie dzieli się te przyczyny na podmiotowe i przedmiotowe. Przyczyny podmiotowe związane są z podmiotem stosunku prawnego w taki sposób, że w razie jego braku nie mogą w jego miejsce wstąpić następcy prawni. Będzie to śmierć osoby fizycznej lub likwidacja osoby prawnej, także podmiotu, który był stroną postępowania. Przyczyny przedmiotowe zachodzą wówczas, gdy brak jest przedmiotu postępowania, gdy nie istnieje sprawa, która mogłaby stanowić przedmiot postępowania.

W niniejszej sprawie wystąpiła bezprzedmiotowość postępowania w kontekście przyczyny przedmiotowej, albowiem brak jest materialnoprawnych podstaw do władczej ingerencji organu administracyjnego realizowanej w formie decyzji administracyjnej. Brak przedmiotu postępowania powoduje, że nie można wydać decyzji rozstrzygającej na podstawie przepisów prawa materialnego o prawach lub obowiązkach indywidualnego podmiotu (por. wyrok NSA z 9 września 1998 r. sygn. IV SA 1634/96, wyrok NSA z 12 kwietnia 2022 r. sygn. II GSK 258/22, wyrok WSA z 22 maja 2007 r. sygn. III SA/Wa 689/07). Podkreślić trzeba, że decyzja umarzająca postępowanie nie rozstrzyga o istocie sprawy, wywiera natomiast skutek procesowy i kończy sprawę w danej instancji. Istotą umorzenia postępowania jest jego przerwanie, uchylenie wszystkich dokonanych w nim czynności oraz orzeczenie o dalszym jego nieprorowadzeniu. Jest to rozstrzygnięcie proceduralne o charakterze formalnym.

Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności, Komisja orzekła jak na wstępie, na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 5 ustawy z 9 marca 2017 r. w związku z art. 105 § 1 k.p.a. w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r.

Zastępca Przewodniczącego Komisji

Paweł Lisiecki

Pouczenie

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jana Kazimierza 10, 01 -248 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2024 r. poz. 935; dalej: p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto, jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47§1 p.p.s.a.).

2. Zgodnie z art. 57 §5 k.p.a. termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało: 1) wysłane w formie dokumentu elektronicznego do organu administracji publicznej, a nadawca otrzymał urzędowe poświadczenie odbioru; 2) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej albo państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym; 3) złożone w polskim urzędzie konsularnym; 4) złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej; 5) złożone przez członka załogi statku morskiego kapitanowi statku; 6) złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego.

Zgodnie z art. 71 Prawa pocztowego Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonał wyboru Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie jako operatora wyznaczonego do świadczenia usług powszechnych w latach 2016 - 2025.

3. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z §2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16

grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

4. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane - na jej wniosek - prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

5. Zgodnie z treścią art. 87 §1 p.p.s.a. strona może złożyć wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi na decyzję Komisji. Wniosek ten należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Komisji, w terminie siedmiu dni od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności wskazujące na brak winy w uchybieniu terminu. Równocześnie z wnioskiem strona powinna dokonać czynności, której nie dokonała w terminie. Po upływie roku od uchybionego terminu, jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w przypadkach wyjątkowych.

6. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 §1 k.p.a., strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno - biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

7. Zgodnie z treścią art. 49b. §1 k.p.a., w przypadku zawiadomienia strony zgodnie z art. 49 § 1 lub art. 49a o decyzji lub postanowieniu, które podlega zaskarżeniu, na wniosek strony, organ, który wydał decyzję lub postanowienie, niezwłocznie, nie później niż w terminie trzech dni od dnia otrzymania wniosku, udostępnia stronie odpis decyzji lub postanowienia w sposób i formie określonych we wniosku, chyba że środki techniczne, którymi dysponuje organ, nie umożliwiają udostępnienia w taki sposób lub takiej formie.

8. Stosownie do treści art. 39 a ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. od decyzji Komisji stronie nie przysługują przewidziane w odrębnych przepisach środki prawne wzruszenia decyzji dotyczące wznowienia postępowania, uchylecia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji.